

**Dolnośląski Wojewódzki  
Konservator Zabytków**

**WRiD.5130.6.2026.JK**  
za zwrotnym potwierdzeniem odbioru

**Numer rejestru zabytków:**

**416313/8**

**DECYZJA**

**W SPRAWIE WPISANIA ZABYTKU DO REJESTRU ZABYTKÓW**

Na podstawie art. 89 pkt 2 i art. 9 ust. 1, w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1 litera „b”, „c”, „e”, art. 7 ust. 1 ustawy z dn. 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. 2024, poz. 1292 t. j.) oraz art. 104 kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. 2024, poz. 572 t. j.), w wyniku postępowania administracyjnego przeprowadzonego z urzędu,

**o r z e k a m**

o wpisaniu do rejestru zabytków nieruchomości województwa dolnośląskiego:

- historycznego zespołu budowlanego elektrociepłowni „Czechnica” wraz z osiedlem przyzakładowym, położonych w Siechnicach, pow. wrocławski, na działkach: 615/15, 551/11, 386/1, 386/6, 386/7, 386/8, 386/4, 386/9, 550/4, 386/3 a także budynków:
  - - maszynowni T2, działka nr 386/1,
  - - maszynowni T4, działka nr 386/1,
  - - centralnej młynowni (T16), działka nr 398/6,
  - - warsztatu mechanicznego (K), działka nr 386/1,
  - - chłodni kominowej północnej (T8), działka nr 386/1,
  - - chłodni kominowej południowej (T7), działka nr 386/1,
  - - pompowni wody zasilającej (T5), działka nr 386/1.

Historyczny zespół budowlany elektrociepłowni „Czechnica” wraz z osiedlem przyzakładowym, położony w Siechnicach wpisuje się w granicach działek numer 615/15, 551/11, 386/1, 386/6, 386/7, 386/8, 386/4, 386/9, 550/4, 386/3, budynki w granicach murów obwodowych.

Granice wpisu do rejestru zabytków zostały przedstawione na załączniku nr 2, mapie ewidencyjnej w skali 1:2000, stanowiącej integralną część niniejszej decyzji.

**UZASADNIENIE**

Dolnośląski Wojewódzki Konservator Zabytków wszczął w dniu 2 grudnia 2024 roku postępowanie administracyjne w sprawie wpisu do rejestru zabytków nieruchomości historycznego zespołu budowlanego elektrociepłowni „Czechnica” wraz z osiedlem przyzakładowym, położonych w Siechnicach, pow. wrocławski, na działkach: 615/15, 551/11, 386/1, 386/6, 386/7, 386/8, 386/4, 386/9, 550/4, 386/3 oraz indywidualnego wpisu do rejestru zabytków budynków: maszynowni T2, (działka nr 386/1), maszynowni T4 (działka nr 386/1), centralnej młynowni T16 (działka nr 398/6), warsztatu mechanicznego K (działka nr 386/1), chłodni kominowej północnej T8 (działka nr 386/1), chłodni kominowej południowej T7 (działka nr 386/1), pompowni wody zasilającej T5 (działka nr 386/1).

DECYZJA NINIEJSZA JEST PRAWOMOCNA

Wrocław, dnia 27.02.2026  
Dolnośląski Wojewódzki Konservator Zabytków

*Daniel Gibski*

Wrocław, dnia 19.01.2026 r.

DECYZJA NINIEJSZA JEST OSTATECZNA

Wrocław, dnia 13.03.2026  
Dolnośląski Wojewódzki Konservator Zabytków

*Daniel Gibski*

W dniu 10 grudnia 2024 roku, przedstawiciel firmy Systra SA, Oddział w Polsce, wystąpił z pismem w sprawie wszczętego postępowania, a także o udostępnienie akt sprawy wpisu do rejestru zabytków zespołu budowlanego elektrociepłowni „Czechnica” i poszczególnych budynków oraz osiedla przyzakładowego, położonych w Siechnicach, na które organ udzielił odpowiedzi w dniu 20 grudnia 2024 roku.

W dniu 17 grudnia 2024 roku przedstawiciel Zespołu Elektrociepłowni Wrocławskich Kogeneracja S.A. wystąpił o udostępnienie akt ww. postępowania administracyjnego. Akta sprawy udostępniono w dniu 18 grudnia 2024 roku.

W dniu 24 grudnia 2024 roku (uzupełniono w dniu: 27 lutego 2025 roku) Pan Tomasz Sobota, legitymujący się pełnomocnictwem do reprezentowania Zespołu Elektrociepłowni Wrocławskich Kogeneracja S. A., wystąpił z wnioskiem o umorzenie postępowania dotyczącego wpisu do rejestru zabytków nieruchomych ww. zespołu budowlanego wraz z ww. budynkami.

W dniu 25 lutego 2025 roku organ przeprowadził dowód z oględzin ww. zespołu. Podczas oględzin spisano protokół i wykonano dokumentację fotograficzną.

W dniu 9 maja 2025 roku do tut. urzędu wpłynęło pismo strony postępowania – Kogeneracji S. A. Zespołu Elektrociepłowni Wrocławskich, w sprawie demontażu infrastruktury technologicznej: instalacji, urządzeń i obiektów historycznego zespołu budowlanego elektrociepłowni, na które organ udzielił odpowiedzi pismem z dnia 10 września 2025 roku.

Dnia 6 października 2025 roku postanowieniem 1482/2025 dopuszczono jako dowód w sprawie wpisu do rejestru zabytków nieruchomych historycznego zespołu budowlanego elektrociepłowni „Czechnica” wraz z osiedlem przyzakładowym, położonych w Siechnicach, pow. wrocławski oraz indywidualnego wpisu do rejestru zabytków budynków: maszynowni T2, maszynowni T4, centralnej młynowni T16, warsztatu mechanicznego K, chłodni kominowej północnej T8, chłodni kominowej południowej T7, i pompowni wody zasilającej T5, protokoły spisane w dniach 25 lutego 2025 roku oraz 11 czerwca 2025 roku, z oględzin przeprowadzonych w dniu 25 lutego 2025 roku.

Dnia 29 października 2025 roku organ zawiadomił o zakończeniu postępowania dowodowego.

Zgodnie z brzmieniem art. 94 ww. ustawy, o wszystkich czynnościach organu zawiadamiano poprzez obwieszczenie wywieszone na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta w Siechnicach oraz tablicy ogłoszeń i stronie BIP Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków we Wrocławiu.

Na każdym etapie postępowania organ informował, iż strony w terminie 14 dni od daty wywieszenia obwieszczenia, mogą zapoznać się z aktami sprawy oraz zgłosić uwagi, wnioski i dowody w sprawie.

### **W toku postępowania Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków ustalił stan faktyczny i prawny sprawy i zważył, co następuje.**

Historyczny zespół budowlany elektrociepłowni „Czechnica” wraz z osiedlem przyzakładowym znajduje się w północnej części miejscowości Siechnice, w bezpośrednim sąsiedztwie linii kolejowej i dworca kolejowego. Granicę dawnego zespołu elektrociepłowni wraz z osiedlem przyzakładowym od strony północnej stanowi Wał Radwanice - Siechnice oraz Wał Siechnice - Groblice.

Ww. zespół założono na wielobocznym planie, rozciągającym się wzdłuż osi wschód - zachód, równoległe do torów kolejowych. Teren zespołu w północnej części przecina linia kolejowa. Wjazd główny na teren zespołu znajduje się od strony zachodniej. Jest to przejazd w budynku mieszkalnym przy ul. Fabrycznej 22 [M2], stanowiącym fragment zachodniej granicy zespołu. Granicę południowo - zachodnią wyznaczają działki zabudowane przy ul. Fabrycznej, południowo - wschodnią – częściowo ulicy Polnej oraz na wschód od ulicy Polnej obszar stacji napowietrznej oraz warsztatów mechanicznych [K].

Pod względem stanu prawnego, historyczny zespół budowlany elektrociepłowni „Czechnica” składa się z trzech części: Zakładu Elektrociepłowni „Czechnica” użytkowanej przez Kogenerację spółkę akcyjną z siedzibą we Wrocławiu, budynków mieszkalnych dawnego osiedla przyzakładowego położonych przy ul. Fabrycznej 22 [M1, M2, M3, M4], obecnie własność Międzyzakładowej Spółdzielni Mieszkaniowej „Czechnica” oraz dwóch budynków położonych przy ul. Polnej: garaży [G8] i budynku nastawni rozdzielni [E4] użytkowanych przez firmę Tauron Dystrybucja S.A.

Zakład Elektrociepłowni „Czechnica” jest ogrodzony, wjazd na teren zakładu prowadzi wzdłuż budynku portierni. Teren historycznego zespołu jest częściowo wybrukowany zachowaną nawierzchnią z kostki granitowej, częściowo sześcioboczną trylinką oraz współczesną kostką brukową typu „polbruk”. Budynki mieszkalne [M1, M2, M3, M4], oraz nastawnia rozdzielni [E4] i garaże [G8] znajdują się poza ogrodzeniem zakładu Elektrociepłowni „Czechnica”. Od strony północno - wschodniej, na wysokości garaży [G8] zachowane są relikty dawnego ogrodzenia (słupy bramne).

Lokalizację planowanej na początku XX wieku elektrowni wybrano na obszarze ówczesnej wsi Siechnice ze względu na dogodny warunki transportowe oraz dostęp do zasobów wodnych niezbędnych do chłodzenia urządzeń energetycznych. Istotnym czynnikiem sprzyjającym tej decyzji była rozpoczęta w 1903 roku budowa linii kolejowej łączącej Wrocław z Laskowicami, przebiegającej przez dotychczas rolniczy obszar miejscowości. Realizacja inwestycji kolejowej stała się impulsem do intensywnego rozwoju wsi. Trasa kolejowa, biegnąca niemal bezpośrednio w sąsiedztwie zabudowy w rejonie obecnej ulicy Fabrycznej, wyznaczyła północną granicę rozwoju urbanistycznego Siechnic. Pomiędzy głównymi ulicami miejscowości (obecnie Fabryczną i Polną) a torami ukształtował się rozległy, niezabudowany obszar o formie zbliżonej do trójkąta. Bezpośrednie sąsiedztwo linii kolejowej oraz rzeki Oławy stworzyło dogodny warunki do wybudowania bocznic przeznaczonych do obsługi planowanej elektrowni.

Występowanie bogatych złóż węgla brunatnego i kamiennego, wysoki potencjał energetyczny dopływów Odry oraz rozwinięty przemysł sprzyjały pod koniec XIX wieku dynamicznemu rozwojowi elektroenergetyki na Dolnym Śląsku. Region ten należał wówczas do obszarów najwcześniej zelektryfikowanych w Europie. Początkowy etap rozwoju branży elektroenergetycznej w latach dziewięćdziesiątych XIX wieku koncentrował się przede wszystkim na zaopatrzeniu w energię elektryczną dużych miast oraz ośrodków przemysłowych. Ograniczenia technologiczne, wynikające ze stosowania prądu stałego, utrudniały przesył energii na większe odległości, co powodowało, że pierwsze elektrownie mogły zasilać jedynie tereny położone w ich bezpośrednim sąsiedztwie. Sytuacja uległa zmianie po wprowadzeniu technologii przesyłu prądu zmiennego wysokiego napięcia, której skuteczność została zaprezentowana podczas Wystawy Elektrotechnicznej we Frankfurcie nad Menem w 1891 roku. Upowszechnienie tej technologii stworzyło możliwość zaopatrywania w energię elektryczną rozległych obszarów prowincjonalnych oraz umożliwiło wykorzystanie tańszych źródeł energii, takich jak siła wody, do produkcji prądu przesyłanego następnie do odbiorców miejskich. Na Dolnym Śląsku proces ten rozpoczął się stosunkowo wcześniej – już w pierwszych latach XX wieku przystąpiono do wykorzystania potencjału energetycznego górskich rzek.

Początkowy etap elektryfikacji charakteryzował się powolnym przyłączaniem nowych miejscowości do sieci energetycznych. W 1904 roku rząd pruski przedłożył Sejmowi Krajowemu memoriał dotyczący postępów w dziedzinie elektryfikacji, w którym wykazano ekonomiczną opłacalność przedsięwzięcia oraz wskazano na istotną rolę elektryczności jako potencjalnej siły napędowej gospodarki rolniczej. Stopniowo rosło zainteresowanie władz administracyjnych mniejszych miast i ośrodków wiejskich możliwością zaopatrzenia w energię elektryczną. Rozwiązaniem tego problemu miało być tworzenie tzw. elektrowni okręgowych, obsługujących szerszy obszar regionu.

Inicjatywę elektryfikacji terenów wiejskich Prowincji Śląskiej podjął dr inż. Richard Wolfes z Wrocławia, współpracujący z *Gesellschaft für Elektrische Unternehmungen* z Berlina (Towarzystwem Przedsiębiorstw Elektrycznych, które później stało się częścią koncernu AEG Berlin). Istotne znaczenie gospodarcze przedsięwzięcia polegało na tym, iż obsługiwało ono rozległy, wysoko uprzemysłowiony obszar Dolnego Śląska, wykorzystując do produkcji energii elektrycznej w dużej mierze surowce niższej jakości – miał i szlam węglowy.

Wraz z powołaniem spółki w 1910 roku przystąpiono do przygotowania pierwszej inwestycji – budowy elektrowni w rejonie Wrocławia. Planowana elektrownia w Siechnicach miała pełnić funkcję elektrowni okręgowej, analogicznie do innych zakładów należących do spółki, zlokalizowanych w Ludwikowicach Kłodzkich - Miłkowie oraz Ścinawce Średniej.

Nad projektami oraz realizacją części zabudowy elektrowni *Elektrizitätswerk Tschechnitz* (obecnie elektrociepłowni „Czechnica”) oraz towarzyszącego jej zespołu osiedla zakładowego dla pracowników pracowali architekci Richard i Paul Ehrlich. Byli oni przedstawicielami rodziny żydowskiej osiadłej we Wrocławiu, a ich działalność zawodowa wiązała się głównie ze środowiskiem gmin i organizacji żydowskich oraz prywatnych inwestorów pochodzenia żydowskiego. Bracia Ehrlich należeli do znaczących postaci wrocławskiego środowiska architektonicznego przełomu XIX i XX wieku. W dorobku twórczym posiadali liczne projekty reprezentacyjnych willi miejskich, budynków mieszkalnych wielorodzinnych, obiektów przemysłowych oraz budynków użyteczności publicznej, które wyróżniały się wysokim poziomem artystycznym i funkcjonalnym. Richard Ehrlich współpracował z wybitnym architektem Hansem Poelzigiem przy projekcie przebudowy sali Wrocławskiego Domu Koncertowego, co potwierdza jego znaczącą pozycję zawodową w środowisku architektów niemieckich początku XX wieku.

W procesie realizacji elektrowni *Elektrizitätswerk Tschechnitz* bracia Ehrlich współpracowali również z malarzem i dekoratorem Hansem Rumschem, który odpowiadał za wystrój artystyczny wnętrza. Zespół projektantów, łączący doświadczenie architektoniczne i artystyczne, przyczynił się do powstania spójnego stylistycznie i funkcjonalnie założenia przemysłowo-mieszkaniowego, stanowiącego cenny przykład architektury przemysłowej początku XX wieku na Dolnym Śląsku. Tragiczne losy architektów dopełnia fakt, iż w okresie II wojny światowej Richard i Paul Hermann

Ehrlichowie zostali zamordowani przez Niemców w obozie koncentracyjnym *Theresienstadt* (Terezín). Ich dorobek stanowi ważne świadectwo działalności wrocławskich architektów pochodzenia żydowskiego oraz wkładu tego środowiska w rozwój kultury architektonicznej regionu.

Historyczny zespół budowlany elektrociepłowni „Czechnica” wraz z towarzyszącym mu osiedlem przyzakładowym powstawał etapowo, począwszy od roku 1910, kiedy wzniesiono pierwsze obiekty kompleksu. W kolejnych dziesięcioleciach zespół był sukcesywnie rozbudowywany i modernizowany, co doprowadziło do ukształtowania rozległego założenia przemysłowo - mieszkaniowego o czytelnej strukturze funkcjonalno - przestrzennej.

W początkowej fazie inwestycji, równolegle do linii kolejowej, zlokalizowano zasadnicze budynki pierwszej siłowni: kotłownię, maszynownię oraz rozdzielnię, usytuowane w układzie szeregowym. Po stronie zachodniej powstał komin, przy którym poprowadzono bocznice kolejową umożliwiającą bezpośredni transport węgla do maszynowni. Na południowy - zachód od zwartego kompleksu technicznego, w sąsiedztwie istniejącej zabudowy wiejskiej, zrealizowano pierwszy budynek mieszkalny. Południowa i wschodnia część działki pozostały wówczas niezabudowane lub pełniły funkcję składowisk węgla. Nieco dalej na wschód znajdował się podłużny, nieregularny zbiornik wodny, wykorzystywany w procesach technologicznych elektrowni.

W 1912 roku na zachód od pierwszego budynku mieszkalnego wzniesiono pierwszy dom osiedla z mieszkaniami zakładowymi, a jeszcze przed wybuchem I wojny światowej rozbudowano zasadniczą część elektrowni, powiększając główne budynki w kierunku wschodnim. W tym samym czasie, przy kominie po stronie zachodniej, dobudowano niewielką halę techniczną wyposażoną w zewnętrzne urządzenia dźwigowe.

Od 1917 roku kontynuowano rozbudowę zespołu, której efektem było dalsze powiększenie zwartej zabudowy w kierunku południowym i wschodnim. W tej fazie powstała nowa rozdzielnia z łącznikiem, budynek administracyjny przylegający do maszynowni i starszej rozdzielni oraz kotłownia II z dwoma kominami. Na wschód od głównej bryły wzniesiono wolnostojące budynki pomocnicze: pompownię (rozebraną podczas późniejszej modernizacji), dwie chłodnie kominowe, zbiornik wodny wzdłuż linii kolejowej oraz skład węgla z kolejką transportową. W zachodniej części zakładu, w sąsiedztwie bramy wjazdowej, na południe od pierwszego budynku mieszkalnego, powstał niewielki budynek portierni. W tym okresie kolejne obiekty dobudowywano do istniejących, głównie w kierunku wschodnim i południowym, koncentrując rozwój przestrzenny wokół pierwotnej siłowni.

Równolegle prowadzono rozbudowę osiedla przyzakładowego, które wzbogacono o dwa nowe domy mieszkalne – pierwszy usytuowany pomiędzy budynkiem z pierwszej fazy a domem zakładowym z 1912 roku, oraz drugi, ustawiony prostopadłe do pozostałych, wzdłuż obecnej ulicy Fabrycznej. Budynek ten zamykał układ urbanistyczny osiedla od zachodu, tworząc wraz z bramą przejazdową reprezentacyjne przedpole wjazdowe do elektrowni.

Kolejny etap rozbudowy, realizowany w latach 1924–1928, przyniósł istotne przekształcenia w strukturze przestrzennej kompleksu. W jego trakcie rozbudowano na wschód południową rozdzielnię, a do kotłowni II dobudowano od południa nowy ciąg technologiczny, obejmujący kotłownię III, maszynownię II z bocznice kolejową oraz przylegającą od wschodu pompownię. Na południe od istniejących chłodni kominowych zrealizowano kolejną chłodnię kominową oraz stolarnię. Zaplecze wschodniej części zakładu zajmowały składy węgla, natomiast wzdłuż obecnej ulicy Polnej powstały hala i garaż warsztatów mechanicznych.

Pod koniec tego etapu teren zakładu został poszerzony w kierunku wschodnim, za obecną ulicę Polną, gdzie zlokalizowano napowietrzną stację transformatorową oraz budynek wartowni umieszczony przy jej zachodnim krańcu, naprzeciw hali warsztatowej. Równocześnie powiększono obszar zakładu od północnego - zachodu, gdzie – na północ od osiedla mieszkalnego – wzniesiono niezachowany budynek o prawdopodobnej funkcji magazynowej. W tym okresie powstał także ostatni budynek osiedla zakładowego, usytuowany po południowej stronie ulicy wjazdowej prowadzącej do zakładu.

Rozbudowie kompleksu towarzyszyła rozbudowa układu bocznic kolejowych, które doprowadzono pod zasięg suwnic w najważniejszych obiektach – maszynowni II i warsztacie mechanicznym. W wyniku kolejnych faz inwestycyjnych ukształtował się czytelny, funkcjonalnie powiązany zespół przemysłowo - mieszkalny, stanowiący przykład harmonijnego połączenia architektury technicznej i urbanistyki zakładowej z początku XX wieku.

W czasie II wojny światowej, do końca roku 1944, nastąpiło dalsze rozszerzenie obszaru zajmowanego przez zakład elektrowni. Teren kompleksu powiększono o działki położone na północ od linii kolejowej, wzdłuż której wzniesiono nowy budynek młynowni. Obiekt ten połączono z istniejącą kotłownią II za pomocą łącznika technicznego przerzuconego ponad torami kolejowymi.

Na terenach wcześniej przyłączonych do kompleksu elektrowni, wzniesiono budynek przekątnikowy nastawni i rozdzielni, zlokalizowany na północ od stacji napowietrznej, a także –

w północno - zachodniej części założenia – zespół budynków odzielazniarki wody oraz budynek magazynowo - administracyjny.

Znaczące przekształcenia objęły również najstarszą część zakładu, w której wzniesiono nowy główny budynek administracyjny oraz komin o wysokości 135 metrów, stanowiący wówczas dominantę wysokościową całego kompleksu i jeden z najwyższych tego typu obiektów na Dolnym Śląsku. W tym samym czasie powstało szereg niewielkich budynków pomocniczych, które jednak zostały rozebrane wkrótce po zakończeniu działań wojennych.

Częściowe przekształcenia dotknęły także teren dawnego składu węgla oraz kolejki transportowej, w obrębie którego zrealizowano dwie nowe chłodnie kominowe. W rezultacie tych prac układ przestrzenny zakładu uległ dalszemu zagęszczeniu i modernizacji, zachowując przy tym zasadniczy charakter historycznego założenia przemysłowego o czytelnej strukturze funkcjonalno - technologicznej.

Po zakończeniu II wojny światowej przystąpiono do odbudowy oraz reorganizacji kompleksu elektrowni, prowadzących do utworzenia nowego zakładu energetycznego, funkcjonującego z wykorzystaniem zachowanych budynków i elementów dawnej infrastruktury (lata 1947–1959). W wyniku tych prac układ przestrzenny kompleksu uległ modyfikacji, zwłaszcza w strefach obrzeżnych. W miejscu dawnej kotłowni II i III wzniesiono nowy, wyższy budynek kotłowni, dostosowany do współczesnych wymogów technologicznych. Jednocześnie rozbudowano w kierunku wschodnim budynek pompowni, uzupełniając go o obudowę odgazowyczy. W tym okresie rozebrano także trzy najstarsze chłodnie kominowe, których stan techniczny nie pozwalał na dalsze użytkowanie.

Proces odbudowy wymagał znacznego zaplecza kadrowego i materiałowego. Z tego względu na terenach położonych na wschód oraz w miejscu dawnego składowiska węgla wzniesiono liczne wiaty, obiekty biurowe i magazynowe o charakterze tymczasowym. Granice zakładu przesunięto częściowo na południe, wraz z przebiegiem bocznic kolejowej, co umożliwiło budowę przy niej siedziby zakładowej straży pożarnej oraz magazynów paliw, olejów i materiałów budowlanych. W zachodniej części kompleksu, bezpośrednio przy ulicy Fabrycznej, ukończono halę magazynu centralnego. Na północno - wschodnich peryferiach elektrowni, po drugiej stronie torów kolejowych, zlokalizowano parowozownię oraz stację pomp.

Do 1974 roku, w którym zakład przekształcono w elektrociepłownię, w strukturze przestrzennej kompleksu nie zaszły znaczące zmiany. W latach 60. XX wieku zrealizowano natomiast nową chłodnię kominową (trzecią z kolei, rozebraną w latach 2002–2003), częściowo w miejscu najstarszej rozebranej chłodni oraz dawnych obiektów prowizorycznych.

W okresie przekształcania zakładu w elektrociepłownię powstały liczne nowe budynki techniczne – pompownie, stolarnia, wieża odgazowyczy, stacja demineralizacji wody oraz inne obiekty pomocnicze – rozmieszczone w sposób rozproszony, głównie po wschodniej stronie zasadniczej części kompleksu.

W końcu XX i na początku XXI wieku nastąpiło stopniowe ograniczanie powierzchni zajmowanej przez Elektrociepłownię „Czechnica”. W latach 1992–1993 sprywatyzowano osiedle mieszkaniowe przy ulicy Fabrycznej, natomiast w 2018 roku napowietrzna stacja transformatorowa wraz z budynkiem nastawni i rozdzielni została sprzedana przez spółkę Kogeneracja S.A. firmie Tauron Dystrybucja S.A.

Historyczny zespół budowlany elektrociepłowni „Czechnica” wraz z osiedlem przyzakładowym jest to powiązana przestrzennie grupa budynków wyodrębniona ze względu na formę architektoniczną, styl, zastosowane materiały, funkcję, związek z pewnymi wydarzeniami i czas powstania. Składa się z budynków i budowli produkcyjnych, pomocniczych, biurowych oraz mieszkalno-gospodarczych.

Osiedle przyzakładowe elektrociepłowni „Czechnica” stanowi integralny element historycznego zespołu przemysłowo-mieszkalnego. Zespół obejmuje cztery budynki mieszkalne rozmieszczone wokół wewnętrznego dziedzińca: od strony zachodniej znajduje się budynek M2 z przejazdem bramnym, od północy – budynki M1 i M3, natomiast od strony południowej – budynek M4.

Przed budynkami zachowały się obramienia z cegły formowane z klinowo dociętych kształtek o zaokrąglonych narożach, połączone z żelaznymi barierami, które wyznaczają granice dawnych przedogródków oraz terenu historycznego ogrodu przydomowego.

Budynki osiedla są dwukondygnacyjne, podpiwniczone z częściowo użytkowymi poddaszami. Całość przykryta jest wysokimi dachami dwuspadowymi, urozmaiconymi szerokimi facjatami ze szczytami w formie łuku koszowego oraz różnorodnymi lukarnami – prostokątnymi i powiekowymi. Szczególnie reprezentacyjny charakter ma brama wjazdowa od strony ulicy Fabrycznej, ukształtowana w formie półkolistej arkady, flankowanej przez ryzality klatek schodowych.

Rzuty budynków mają układ dwutraktowy, przy czym poszczególne domy różnią się długością i szerokością, co wynika z ich zróżnicowanych funkcji mieszkalnych. Każdy z obiektów wyposażony jest w dwie lub trzy drewniane klatki schodowe o konstrukcji policzkowej.

Elewacje opracowano w sposób zróżnicowany materiałowo: partie parteru wykonano z czerwonej cegły licowej, wyższe kondygnacje otynkowano, facjaty i lukarny obito deskowym szalunkiem. Zestawienie cegły, tynku i drewna nadaje budynkom wyraz plastyczny i podkreśla ich kameralny, mieszkaniowy charakter.

Architektura domów osiedla utrzymana jest w konwencji tzw. stylu rodzimego (*Heimatschutzstil*), charakterystycznego dla wczesnych dekad XX wieku. Styl ten przejawia się w wykorzystaniu regionalnych form architektonicznych i tradycyjnych materiałów budowlanych, co miało podkreślać związek architektury z lokalnym krajobrazem kulturowym. Malowniczy charakter budynków mieszkalnych pozostaje w wyraźnym kontraście z monumentalną, zgeometryzowaną architekturą sąsiadującej elektrowni, jednak oba zespoły łączy wspólny materiał elewacyjny – czerwona cegła, stanowiąca element scalający całe założenie w jednorodną kompozycyjnie całość.

Na wschód od budynku mieszkalnego M3 zlokalizowany jest budynek portierni N1, stanowiący istotny element zespołu funkcjonalnego dawnej elektrowni. Obiekt jest jednokondygnacyjny, podpiwniczony, o symetrycznej bryle, urozmaiconej od południa narożnymi, wielobocznymi wykuszami, a od północy – loggiami – werandami. Całość przykryta jest wysokim dachem czterospadowym, w którym zastosowano lukarny trapezowe i powiekowe, podkreślające zróżnicowaną formę dachu.

Rzut budynku charakteryzuje się symetrycznym układem kompozycyjnym, z wejściem głównym i klatką schodową usytuowanymi na osi. Obiekt wzniesiono w konstrukcji murowanej z cegły, z drewnianą więźbą dachową. Stropy wykonano z drewna, nad piwnicami zastosowano stropy ceramiczne odcinkowe oraz stropy Kleina oparte na belkach stalowych.

We wnętrzu, na parterze, zachowały się drewniane schody policzkowe z oryginalnymi balustradami o prostym rysunku stolarskim, prowadzące na kondygnację piętra. Do piwnicy prowadzą schody ceramiczne, również historyczne.

Elewacje budynku zachowały oryginalny wystrój i materiał wykończeniowy – wykonane zostały z czerwonej cegły licowej, ułożonej w regularnym wątku. Detal architektoniczny ograniczono do artykulacji wynikającej z formy bryły, dzięki czemu portiernia harmonijnie wpisuje się w całość zespołu zabudowy elektrowni, pozostając jednocześnie przykładem wysokiej kultury technicznej i estetycznej wczesnoindustrialnej architektury początku XX wieku.

W zachodniej części dawnego zakładu elektrowni, na ogrodzonym terenie użytkowanym obecnie przez elektrociepłownię znajdują się budynki: magazynu głównego G1, garażu G2, G3, magazynu modeli i czyściwa G4, budynku socjalnego C, budynku administracyjnego, łaźni żeńskiej i magazynu D i G3.

Magazyn główny G1 jest obiektem jednokondygnacyjnym, częściowo podpiwniczonym, o konstrukcji mieszanej: stalowe słupy nośne połączone z wypełnieniem z cegły. Bryła budynku składa się z dwóch podłużnych hal, przykrytych dwuspadowym dachem uskokowym wyposażonym w świetlik dachowy, co zapewnia doświetlenie wnętrza. Konstrukcję dachu wykonano z płyt żelbetowych opartych na dźwigarach stalowych, pokrycie dachowe stanowi papa.

Elewacje zachowały oryginalny materiał wykończeniowy – cegłę licową, charakteryzującą się regularnym układem otworów okiennych, wypełnionych historyczną wielokwaterową stolarką okienną. Elewacje pozbawione są dekoracji architektonicznych, co podkreśla funkcjonalny charakter obiektu przemysłowego.

Układ wnętrza jest dwutraktowy, charakterystyczny dla hal magazynowych, umożliwiający segregację oraz sprawny transport materiałów w obrębie magazynu.

Garaż G2 jest obiektem jednokondygnacyjnym, niepodpiwniczonym, o prostej, zwartej bryle, wzniesionym w technologii murowanej z cegły. Dach obiektu jest płaski, a wnętrze posiada układ jednoprzestrzenny, co odpowiada jego funkcji garażowej i umożliwia swobodny wjazd oraz manewrowanie pojazdami.

Magazyn modeli i czyściwa G4 jest obiektem dwukondygnacyjnym, wzniesionym w technologii murowanej z cegły, o zwartej bryle przykrytej dachem czterospadowym (o niewielkim kącie nachylenia połaci) ze świetlikiem. Artykulację elewacji tworzą regularnie rozmieszczone prostokątne otwory okienne i drzwiowe, wypełnione stalową, wielokwaterową stolarką okienną, typową dla przemysłowych budynków pomocniczych elektrociepłowni.

Budynek socjalny C (odżelaziania wody, magazyn żelaza i magazyn kwasu, przychodnia ze stołówką); jest budowlą murowaną, jednokondygnacyjną z poddaszem, niepodpiwniczoną, o prostej bryle zwieńczonej czterospadowym dachem kopertowym. Dach pokryto dachówką ceramiczną, karpówką. Elewacje pozbawione dekoracyjności, perforują małe okna dwukwaterowe z podziałem w pionie; dłuższa elewacja została podzielona na pięć pól w ceglanych obramieniach. Wnętrze zaprojektowano w układzie jednotraktowym.

Budynek administracyjno-magazynowy ze schronem D+G3 (łaźnia żeńska i magazyn), jest obiektem dwukondygnacyjnym z poddaszem użytkowym, podpiwniczonym, o zwartej bryle

usytuowanej na planie litery „L”, zwieńczonej wielospadowym dachem. Elewacje charakteryzuje regularna kompozycja otworów okiennych, typowa dla zabudowy przemysłowej i magazynowej. Wnętrze budynku zaprojektowano w układzie jednotraktowym, odpowiadającym jego funkcjom administracyjnym i magazynowym.

W południowej części zakładu elektrociepłowni położony jest budynek OSP B. Budynek jest dwukondygnacyjny z czterokondygnacyjną wieżą o prostej bryle nakrytej dachem płaskim pokrytym papą. Elewacje artykułują prostokątne otwory okienne i drzwiowe. We wnętrzu znajduje się żelbetowa klatka schodowa z balustradą z prętów zbrojeniowych.

Budynek administracji A usytuowany jest centralnie w obrębie zespołu obiektów technicznych. Bryła obiektu jest funkcjonalnie i konstrukcyjnie powiązana z budynkiem rozdzielni E1, nastawnią elektryczną E2 oraz budynkiem rozdzielni E3. Wzniesiono go w konstrukcji murowanej z cegły pełnej, wzmocnionej słupami żelbetowymi. Obiekt jest czterokondygnacyjny, podpiwniczony, zwieńczony dachem kopertowym krytym dachówką karpiówką.

Elewacje, wykonane z cegły w kolorze ciemnoczerwonym, wykazują czytelny podział artykułacyjny. Elementy wyróżniające to: prostokątne otwory okienne w betonowych obramieniach imitujących kamień, ceglane przypory kondygnacji parteru, międzykondygnacyjne pasy z prefabrykatów betonowych oraz portal wejściowy z zwornikiem. Stolarka okienna w większości jest wtórna, czterokwaterowa. W obiekcie zachowano natomiast oryginalne drzwi wejściowe – drewniane, płycinowe z przeszkleniem – oraz stolarkę drzwiową między wiatrołapem a klatką schodową.

Wnętrze budynku o układzie trójtraktowym zachowuje autentyczne elementy konstrukcyjno-dekoracyjne. Centralnym akcentem jest żelbetowa klatka schodowa z oryginalną okładziną balustrad i lamperii w formie ciosów. Nad reprezentacyjną częścią klatki zachowany jest historyczny strop kasetonowy, stanowiący istotny element przestrzeni o walorach estetycznych i historycznych.

Budynek rozdzielni E1 posiada bryłę powiązaną funkcjonalnie i konstrukcyjnie z budynkiem administracyjnym A. Obiekt jest trzykondygnacyjny, niepodpiwniczony, o prostej, geometrycznie formie. Od strony wschodniej bryła obniża się, tworząc dwie części – wyższą i niższą – obie przykryte dachami płaskimi.

Konstrukcja obiektu wykonana jest w technologii murowanej z cegły pełnej, wzmocnionej słupami żelbetowymi. Elewację południową ozdobiono murałem autorstwa Tadeusza Ciałowicza, wrocławskiego plastyka, twórcy powojennego designu. Jest to szeroki fryz o charakterze abstrakcyjnym. Kompozycja przedstawia stylizowane postacie ludzkie, rozdzielone motywami geometrycznymi, integrując sztukę z architekturą budynku i nadając mu walory artystyczno - kulturowe.

Budynek nastawni elektrycznej głównej E2 usytuowany jest w centralnej części zespołu i funkcjonalnie powiązany z budynkiem administracyjnym A. Obiekt jest dwukondygnacyjny, niepodpiwniczony, o prostej, zwartej bryle. Dach budynku ma formę pulpitową, urozmaiconą prostopadłościennym świetlikiem, zapewniającym doświetlenie przestrzeni wewnętrznej.

Konstrukcja obiektu wykonana jest w technologii murowanej z cegły, dach żelbetowy. Elewacje oblicowano czerwoną cegłą. W elewacji południowej, na wysokości pierwszej kondygnacji znajduje się rząd celek.

Budynek rozdzielni sekcji E3, znajduje się w centrum zespołu. Bryłę obiektu połączono z budynkiem administracyjnym A, budynkiem maszynowni T2 oraz budynkiem kotłowni T3. Budynek jest czterokondygnacyjny, niepodpiwniczony zwieńczony dachem pulpitowym. Elewacje artykułują prostokątne otwory okienne wypełnione stalową ślusarką wielokwaterową.

Pompownia wody sieciowej T1, znajduje się w centrum zespołu. Od strony wschodniej jest połączony z budynkiem zmiękczalni i demineralizacji U1. Elewację południową obiektu częściowo przysłania kontenerowy transformator. Dwukondygnacyjny z poddaszem użytkowym z podcięciem w parterze narożnikiem południowo – zachodnim, przykryto symetrycznym dachem dwuspadowym z nadbudówką w centralnej części elewacji południowej. Elewację północną perforują prostokątne otwory okienne w układzie osiowym.

Budynek kotłowni T3, znajduje się w centrum zespołu. Jest on połączony od strony zachodniej z budynkiem maszynowni T2, od południa z budynkiem maszynowni T4, od północnego - zachodu z budynkiem zmiękczalni i demineralizacji U1 oraz budynkiem usługowym G5. Obiekt jest dwukondygnacyjny, niepodpiwniczony, o prostej, geometrycznie zwartej bryle przekrytej dachem dwuspadowym o niewielkim nachyleniu połaci, z prostopadłościennym świetlikiem w części centralnej, zapewniającym doświetlenie przestrzeni wnętrza. Elewacje cechuje regularna kompozycja otworów okiennych, podkreślająca uporządkowany rytm architektoniczny.

Konstrukcja nośna budynku wykonana jest ze stali, zewnętrzne ściany wzniesiono w technologii murowanej z cegły. Forma i detale elewacyjne zachowują czytelny wyraz funkcjonalny, charakterystyczny dla architektury przemysłowej.

Budynek usługowy G5, znajduje się w centrum zespołu, od południa jest połączony z budynkiem zmiękczalni i demineralizacji U1, od zachodu z budynkiem kotłowni T3. Obiekt jest czterokondygnacyjny, o prostej, zwartej bryle przykrytej dachem płaskim. Elewacje cechuje regularna kompozycja otworów okiennych, podkreślająca uporządkowany rytm architektoniczny. Konstrukcja budynku wykonana jest w technologii murowanej z cegły.

Zbiornik wody T9, ulokowano w północno - wschodniej części zespołu. Znajduje się w miejscu dawnej chłodni kominowej.

Nastawnia rozdzielni E4, położona jest poza ogrodzonym terenem elektrociepłowni, na północny - wschód od ogrodzenia. Obiekt jest budynkiem piętrowym, wzniesionym na planie prostokąta, przykrytym dachem czterospadowym o niewielkim nachyleniu połaci, z wyraźnie wysuniętym okapem oraz świetlikiem usytuowanym wzdłuż kalenicy. Bryła zaprojektowana została w duchu modernizmu, w sposób symetryczny, z rytmicznie rozmieszczonymi osiami okien. Na osi symetrii od strony ulicy Polnej (elewacja wschodnia) umieszczono wejście główne, od strony przeciwnej znajduje się ryzalit klatki schodowej, nadbudowany o szeroki, wieloboczny wykusz przeznaczony do obserwacji stacji napowietrznej. Elewacje wykonano z mocno wypalanej czerwonej cegły licowej, z dekoracyjnym wątkiem fryzu międzykondygnacyjnego, ceglany obramieniami wejścia oraz ścianek wykusza. Nad wejściem znajduje się betonowe zadaszenie. Stolarka okienna jest drewniana, podnoszona, osadzona w licu elewacji i zachowana w kolorze jasnozielonym.

Garaze G8, położone są poza ogrodzonym terenem elektrociepłowni, na północny - wschód od ogrodzenia, na północ od nastawni rozdzielni E4. Budowle cechują proste, jednokondygnacyjne bryły z płaskimi dachami, tynkowanymi elewacjami i drewnianymi bramami wjazdowymi.

Stacja trafo E6, znajduje się w południowo - wschodniej części zespołu. Ma formę trójkondygnacyjnej wieży na planie owalnym, nakrytej dachem płaskim. Elewacje oblicowano cegłą, z wysuniętym żelbetowym gzymsem. Do wieży dostawiono parterowy, murowany budynek.

Warsztat mechaniczny K, usytuowany jest w północno - wschodniej części zespołu. Obiekt jest częściowo podpiwniczony i posiada złożoną bryłę, obejmującą dwie hale przykryte dachami dwuspadowymi z latarniami oraz dwie piętrowe, podłużne części przykryte dachami płaskimi. Konstrukcja nośna budynku wykonana jest ze stalowych słupów i dźwigarów, ściany zewnętrzne zrealizowano w konstrukcji ryglowej z kształtowników stalowych wypełnionych cegłą. Dach hal wykonany jest z betonowych płyt osadzonych na dźwigarach, kryty papą. Elewacje cechuje regularna kompozycja otworów okiennych. Wystrój elewacji zachowuje formę oryginalną: czerwona cegła licowa osadzona w stalowej konstrukcji, wielokwaterowe okna żelazne oraz przeszklenia połaci dachowych. Część stolarki okiennej została wymieniona na współczesne okna PCV. Budynek posiada dwie bramy od strony południowej oraz dwie od strony zachodniej. Wnętrze hal zachowuje oryginalną konstrukcję, urządzenia dźwigowe zapewniające transport wewnętrzny naprawianych tu maszyn, kabinę kierownika ze schodami oraz suwnice. Bryła, konstrukcja i detal architektoniczny warsztatu mechanicznego [K] stanowią czytelny przykład architektury przemysłowej z wykorzystaniem konstrukcji stalowej i elementów modernistycznych. Obiekt zachował w dużym stopniu oryginalną formę, konstrukcję i materiały, które dokumentują rozwój techniki budowlanej oraz przemysłowej tego okresu. Wyposażenie techniczne hali, w tym suwnice i urządzenia dźwigowe, stanowi integralną część założenia i jest nierozdzielnie związane z konstrukcją oraz pierwotną funkcją budynku. Wspólnie tworzą one spójny przykład warsztatu przemysłowego, w którym układ przestrzenny, konstrukcja stalowa i wyposażenie techniczne współdziałają w realizacji procesu technologicznego.

Maszynownia T2, Obiekt jest dwukondygnacyjny, niepodpiwniczony, o prostej bryle złożonej z dwóch części: wąskiej i niższej od strony zachodniej oraz podłużnej od strony wschodniej. Bryła przykryta jest symetrycznym dachem dwuspadowym. Elewacje cechuje regularna kompozycja otworów okiennych. Budynek połączony jest funkcjonalnie i konstrukcyjnie z pompownią wody sieciowej T1, budynkiem zmiękczalni i demineralizacji U1, kotłownią T3, budynkiem rozdzielni E1 oraz budynkiem administracji A. Elewację zachodnią częściowo przysłania kontenerowy budynek transformatora.

Konstrukcja obiektu wykonana jest w technologii murowanej z cegły, wzmocnionej słupami żelbetowymi. Wystrój elewacji zachował formę oryginalną – elewacje licowane mocno wypaloną, czerwoną cegłą. Od strony zachodniej w elewacji parterowej znajdują się trzy płytkie wnęki z otworami okiennymi oraz ceglane przypory. Szczyty zaakcentowano obramieniem z prefabrykatów betonowych, a szczyty hal wzbogacono szerokim pasem szklenia o konstrukcji żelaznej.

Stolarka okienna pierwotnie wielokwaterowa, stalowa, częściowo zachowana w świetlikach hali turbin. Poszycie dachu wykonano z dachówki ceramicznej. Zachowano istotne elementy historyczne i konstrukcyjne: bryłę budynku, stalową bramę wjazdową, stalową stolarkę świetlika hali turbin oraz wyposażenie technologiczne wnętrza – w tym suwnice, turbiny, kondensatory turbin, generatory prądotwórcze wyprodukowane przez Zakłady im. W. Lenina Plzeń Przedsiębiorstwo Narodowe Czechosłowacja z 1961 roku, fragmenty wykończenia z ceramicznymi okładzinami oraz balustradę balkonu nastawni.

Budynek jest cennym zabytkiem przemysłowym, którego wartość historyczna, architektoniczna i techniczna wynika z integralnego powiązania konstrukcji z zachowanym wyposażeniem technologicznym; elementy takie jak turbiny, suwnice czy kondensatory stanowią nierozdzielalną część struktury budowli, podkreślając jej funkcjonalny charakter i autentyczność historyczną.

Maszynownia T4 usytuowana jest w centrum zespołu, w bloku budynków produkcyjnych; od strony północnej przylega do kotłowni T3, od strony wschodniej do pompowni wody zasilającej T5, z którymi połączony jest funkcjonalnie. Obiekt jest dwukondygnacyjny, niepodpiwniczony, o prostej bryle przykrytej dwuspadowym dachem, z prostopadłościennym świetlikiem w części centralnej. Elewacje cechuje regularna kompozycja otworów okiennych, zgrupowanych w poziome pasy: centralny pas składa się z pięciu dużych otworów, natomiast powyżej znajduje się wąski pas mniejszych okien.

Konstrukcja ścian wykonana jest z cegły, uzupełniona detalami z prefabrykatów betonowych; fundamenty oparto na żelbetowych palach. Wewnątrz zastosowano konstrukcję żelbetową ze słupami wyznaczającymi stanowiska dwóch turbin na piętrze. Dach prefabrykowany, betonowy, został osadzony na kratowych dźwigarach, kryty papą.

Wystrój elewacji zachowany w formie oryginalnej: czerwona cegła licowa, szczyt uskokowy, boniowanie w parterze, proste gzymsy oraz dekoracyjny portal bramy wjazdowej z sztucznego kamienia. Elementy dekoracyjne obejmują wątki ceglane w obramieniach okiennych i fryzie wieńczącym, a także prefabrykowane lampy z kutymi żelaznymi wspornikami. Klatka schodowa przy budynku pompowni posiada wejście ujęte w betonowy portal z supraportą w formie gwiazdy. Stolarka okienna pierwotnie wielokwaterowa, zachowana częściowo w świetlikach oraz klatce schodowej.

Wnętrze maszynowni zachowuje oryginalną konstrukcję oraz wyposażenie technologiczne: generator prądotwórczy „Skoda”, suwnicę oraz elementy infrastruktury technologicznej.

Budynek stanowi cenny zabytek przemysłowy, w którym konstrukcja i wyposażenie technologiczne tworzą nierozdzielalną całość, odzwierciedlając funkcjonalny charakter obiektu i jego znaczenie w historii przemysłowej zespołu.

Pompownia wody zasilającej T5, znajduje się centrum założenia, w bloku budynków produkcyjnych, od strony zachodniej przylega do budynku maszynowni T4, do jego ściany wschodniej dostawiono budynek wieży odgazowywaczy T13. Budynek dwukondygnacyjny, podpiwniczony (basen wodny gł. 3 m) składa się z dwóch części: starszej charakteryzującej się prostą formą i regularną kompozycją otworów okiennych, typową dla wczesnych rozwiązań przemysłowych. Konstrukcja jest murowana z cegły ceramicznej, wzmocniona słupami żelbetowymi. Dach prefabrykowany, betonowy, osadzony na stalowej konstrukcji nośnej, pokryty papą. Elewacje południową i zachodnią wykonano z czerwonej cegły licowej, osadzonej w stalowej ramie konstrukcyjnej. Stolarka okienna pierwotnie wielokwaterowa; w starszej części wymieniona na okna PCV. Część nowsza, została dobudowana od strony wschodniej, obejmuje nadwieszoną nadbudowę od trzech stron, służącą jako obudowa odgazowywaczy T13. Konstrukcja murowana z cegły ceramicznej, wsparta słupami żelbetowymi. Elewacje północna i wschodnia zachowują czerwoną cegłę licową uzupełnioną o pasy i słupy żelbetowe. Stolarka okienna wielokwaterowa, zachowana w stanie oryginalnym. Wysoki stopień zachowania oryginalnej substancji, w tym żelbetowych i stalowych elementów konstrukcyjnych, ceglanych elewacji oraz oryginalnych rozwiązań funkcjonalnych, przesądza o autentyczności i integralności obiektu. Pompownia T5, powiązana konstrukcyjnie i technologicznie z maszynownią T4 oraz wieżą odgazowywaczy T13, stanowi ważki element ciągu technologicznego elektrociepłowni, zachowując czytelność dawnych procesów technologicznych.

Chłodnia kominowa południowa T7, znajduje się w południowo - wschodniej części zespołu. Bryłę dwunastoboczną wzniesiono w konstrukcji z stalowej; fundament i konstrukcja wsporcza żelbetowa. Wypełnienie konstrukcji jest wtórne. Obiekt reprezentuje wcześniejszy etap rozwoju technologii chłodni kominowych, kiedy poszukiwano efektywnych rozwiązań konstrukcyjnych umożliwiających zarówno właściwe działanie instalacji, jak i ograniczenie zużycia materiałów. Pomimo wtórnego wypełnienia konstrukcji, czytelny pozostaje oryginalny układ i zasadnicza forma przestrzenna, stanowiąca przykład modernistycznego podejścia do projektowania przemysłowego, w którym funkcja i technika determinowały kształt architektoniczny.

Chłodnia kominowa T8 zlokalizowana jest w północno - wschodniej części zespołu przemysłowego. Jest to konstrukcja hiperboloidalna o wysokości około 50 m. Konstrukcja wykonana została w technologii żelbetowej, typowej dla chłodni kominowych z XX wieku. Bryła charakteryzuje się smukłą, zwężającą się ku górze formą, wynikającą z zasad statyki hiperboloidalnej, zapewniającej efektywne odprowadzanie ciepła i stabilność konstrukcji przy minimalnym zużyciu materiału.

Chłodnie kominowe T7 i T8 tworzą charakterystyczną dominantę przestrzenną zespołu Elektrociepłowni „Czechnica”, wpisując się w jego kompozycję technologiczną i krajobraz przemysłowy. Wspólnie obrazują ewolucję rozwiązań konstrukcyjnych w zakresie urządzeń

chłodniczych w XX wieku – od stalowo - żelbetowych form o geometrycznych rzutach po zoptymalizowane, aerodynamiczne kształty żelbetowe. Budowle stanowią cenne świadectwo rozwoju inżynierii przemysłowej i architektury technicznej, dokumentując zarówno historię rozwoju energetyki, jak i wysoki poziom myśli konstrukcyjnej okresu ich powstania.

Centralna młynownia T16 zlokalizowana jest w północnej części założenia przemysłowego, na północ od torów kolejowych. Obiekt został powiązany technologicznie i architektonicznie z kotłownią T3. Trójkondygnacyjna, niepodpiwniczona bryła o prostym, klarownym ukształtowaniu, pozbawiona zbędnych detali, reprezentuje modernistyczne tendencje w architekturze przemysłowej okresu międzywojennego, skupione na funkcji, proporcji i ekspresji materiału. Dach symetryczny, dwuspadowy, betonowy i kryty papą. Elewacje charakteryzują się rytmiczną kompozycją otworów okiennych. Konstrukcyjnie połączono elementy murowane z cegły z słupami żelbetowymi. Układ wnętrza jest jednotraktowy, stropy żelbetowe. Elewacje oblicowano czerwoną cegłą, na szczytach widoczne pasy żelbetowego szkieletu konstrukcyjnego. Okna stalowe, wielokwaterowe, wysokie, rozmieszczone regularnie, podkreślają wertykalny rytm bryły. Zarówno forma, jak i konstrukcja obiektu odzwierciedlają zasady nowoczesnego myślenia o architekturze przemysłowej, w której estetyka wynika bezpośrednio z funkcji i technologii. Wysoki poziom autentyzmu substancji, klarowność rozwiązań przestrzennych oraz integralne powiązanie z sąsiednią kotłownią T3 nadają obiektowi wyjątkową wartość historyczną, techniczną i naukową.

Na podstawie art. 9, ust. 1 cyt. wyżej ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami do rejestru wpisuje się zabytek nieruchomy na podstawie decyzji wydanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków z urzędu bądź na wniosek właściciela nieruchomości lub użytkownika wieczystego gruntu, na którym znajduje się zabytek nieruchomy.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 b wyżej cyt. ustawy o ochronie i opiece podlegają, bez względu na stan zachowania *układy urbanistyczne, ruralistyczne i zespoły budowlane*; w art. 6 ust. 1 pkt 1 c *działa architektury i budownictwa*, pkt 1 e *obiekty techniki, a zwłaszcza kopalnie, huty, elektrownie i inne zakłady przemysłowe*.

Z kolei art. 3 ww. ustawy określa, że *zabytkiem jest nieruchomość lub rzecz ruchoma, ich części lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową*, natomiast historyczny zespół budowlany oznacza, zgodnie z art. 3 ust. 13 *powiązaną przestrzennie grupę budynków wyodrębnioną ze względu na formę architektoniczną, styl, zastosowane materiały, funkcję, czas powstania lub związek z wydarzeniami historycznymi*.

Zabudowania historycznego zespołu elektrociepłowni „Czechnica”, wraz z towarzyszącym im osiedlem przyzakładowym, stanowią wyjątkowy przykład świadomego kształtowania przestrzeni przemysłowej i mieszkaniowej, związanego z rozwojem energetyki na przestrzeni XX wieku. Obiekty te stanowią rezultat działalności człowieka oraz czytelne świadectwo epoki rozwoju nowoczesnej myśli technicznej i architektonicznej. Zespół wyróżnia się wysokim stopniem zachowania substancji zabytkowej, integralnością kompozycji oraz autentyzmem form i materiałów, co czyni go jednym z najlepiej utrzymanych i najbardziej kompletnych założeń przemysłowych tego typu w regionie.

Obiekty dokumentują historyczne procesy technologiczne, metody organizacji pracy przemysłowej oraz codzienne życie pracowników zakładu. Zachowany w dużym stopniu pierwotny układ przestrzenny, funkcjonalny i konstrukcyjny kompleks umożliwia badania nad architekturą przemysłową, urbanistyką osiedli pracowniczych oraz historią techniki.

Zespół posiada wysokie wartości artystyczne, widoczne w spójnym stylu architektonicznym, proporcjach brył budynków oraz dbałości o detale konstrukcyjne i estetyczne. Elementy elewacji, zastosowane materiały oraz detale architektoniczne świadczą o wysokim poziomie ówczesnego warsztatu projektowego i budowlanego. Całość tworzy harmonijny zespół przemysłowo - mieszkaniowy, który jest unikatowym przykładem integracji funkcji przemysłowej z zabudową osiedlową.

Zespół stanowi również istotny element tożsamości lokalnej społeczności, dokumentując historyczne związki mieszkańców Siechnic z przemysłem elektroenergetycznym. Jako jeden z nielicznych tak dobrze zachowanych zespołów przemysłowych w regionie, pełni funkcję edukacyjną i kulturową, umożliwiając poznanie historii technologii, urbanistyki i życia codziennego pracowników przemysłu.

Kompleks stanowi wyjątkowy przykład przemysłowego dziedzictwa kulturowego, który zachował integralność funkcjonalną, przestrzenną i estetyczną, będąc cennym świadectwem minionej epoki.

Budynki osiedla przyzakładowego elektrociepłowni „Czechnica” w Siechnicach stanowią istotny przykład twórczości architektów Richarda i Paula Ehrlich. Ich projekt charakteryzuje się spójnym układem przestrzennym, wyrafinowaną proporcją brył oraz dbałością o detale elewacyjne, co

odzwierciedla wysoki poziom ówczesnego warsztatu projektowego. Jako dzieła autorów o znaczącym dorobku w architekturze miejskiej Dolnego Śląska, budynki te posiadają wartość nie tylko historyczną i funkcjonalną, lecz także artystyczną, stanowiąc świadectwo przedwojennej kultury architektonicznej i świadomej integracji architektury mieszkalnej z kontekstem przemysłowym. Ich zachowanie umożliwia badania nad stylem architektonicznym braci Ehrlich, w tym nad sposobem kształtowania przestrzeni osiedlowych i relacji między funkcją przemysłową a formą mieszkalną.

Zespół budowlany jest zabytkiem o charakterze przestrzennym, a co za tym idzie obszarowym. Stąd w jego skład poza materialnymi obiektami wchodzi również powiązania przestrzenne, których polem jest obszar obejmujący działki geodezyjne numer 615/15, 551/11, 386/1, 386/6, 386/7, 386/8, 386/4, 386/9, 550/4, 386/3. Jest to ważki element krajobrazu Siechnic, a zarazem materialne świadectwo przeszłości miasta i istotny element lokalnej tożsamości kulturowej.

Szczególną wartość poznawczą posiadają budynki historycznego zespołu budowlanego elektrociepłowni „Czechnica” w Siechnicach: maszynownia T2, maszynownia T4, centralna młynownia T16, warsztat mechaniczny, chłodnia kominowa północna T8, chłodnia kominowa południowa T7, oraz pompownia wody zasilającej T5.

Ze względu na duży stopień zachowania materialnej struktury, w tym konstrukcji, wystroju i wyposażenia wnętrza, oraz wyżej wskazane walory historyczne, naukowe i artystyczne, maszynownia T2, maszynownia T4, centralna młynownia T16, warsztat mechaniczny, chłodnia kominowa północna T8, chłodnia kominowa południowa T7, oraz pompownia wody zasilającej T5, zostają objęte indywidualnym wpisem do rejestru zabytków.

Zgodnie z art. 7 ww. ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami wpis do rejestru jest jedną z form ochrony zabytków, która ma na celu ich zachowanie, w tym wypadku ma na celu zachowanie historycznego zespołu budowlanego elektrociepłowni „Czechnica” wraz z osiedlem przykładowym, położonych w Siechnicach, pow. wrocławski, na działkach: 615/15, 551/11, 386/1, 386/6, 386/7, 386/8, 386/4, 386/9, 550/4, 386/3 oraz indywidualnego wpisu do rejestru zabytków budynków: maszynowni T2, (działka nr 386/1), maszynowni T4 (działka nr 386/1), centralnej młynowni T16 (działka nr 398/6), warsztatu mechanicznego K (działka nr 386/1), chłodni kominowej północnej T8 (działka nr 386/1), chłodni kominowej południowej T7 (działka nr 386/1), pompowni wody zasilającej T5 (działka nr 386/1).

### **Z tych względów orzeczono jak w sentencji.**

Od decyzji niniejszej przysługuje stronom – na podstawie art. 127 §1 i art. 129 §1 i 2 kpa i art. 93 ust.1 ww. ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami – odwołanie do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w terminie 14 dni od jej doręczenia, za moim pośrednictwem – Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, ul. Władysława Łokietka 11, 50-243 Wrocław.

### **Załączniki stanowiące integralną część decyzji:**

1. Pouczenie o skutkach wpisu do rejestru zabytków.
2. Mapa ewidencyjna w skali 1:2000 z zaznaczonymi granicami wpisu do rejestru zabytków.
3. Klauzula informacyjna o przetwarzaniu danych osobowych.

**UWAGA! NUMER REJESTRU ZOSTANIE NADANY PO UOSTECZNIENIU NINIEJSZEJ DECYZJI**



Dolnośląski Wojewódzki  
Konserwator Zabytków  
*Daniel Gibski*

**Otrzymuje:**

1. Właściciele i użytkownicy nieruchomości w drodze obwieszczenia.

**Do wiadomości:**

1. Narodowy Instytut Dziedzictwa, ul. Kopernika 36/40, 00-924 Warszawa
2. Urząd Miasta w Siechnicach
3. Starostwo Powiatowe we Wrocławiu
4. Sąd Rejonowy We Wrocławiu  
a/a WRiD

*Spełniono obowiązek wynikający z przepisów RODO.*

**POUCZENIE**  
**o skutkach wpisu do rejestru zabytków**

Wpisanie obiektu do rejestru zabytków pociąga za sobą następujące skutki wymienione w niżej przytoczonym wyciągu z ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. 2024, poz. 1292 t.j.) :

**Art. 5**

Opieka nad zabytkiem sprawowana przez jego właściciela lub posiadacza polega, w szczególności, na zapewnieniu warunków:

- 1) naukowego badania i dokumentowania zabytku;
- 2) prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytku;
- 3) zabezpieczenia i utrzymania zabytku oraz jego otoczenia w jak najlepszym stanie;
- 4) korzystania z zabytku w sposób zapewniający trwałe zachowanie jego wartości;
- 5) popularyzowania i upowszechniania wiedzy o zabytku oraz jego znaczeniu dla historii i kultury.

**Art. 12**

1. Starosta, w uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków, może umieszczać na zabytku nieruchomym wpisanym do rejestru znak informujący o tym, iż zabytek ten podlega ochronie.

**Art. 25**

1. Zagospodarowanie na cele użytkowe zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru wymaga posiadania przez jego właściciela lub posiadacza:

- 1) dokumentacji konserwatorskiej określającej stan zachowania zabytku nieruchomego i możliwości jego adaptacji, z uwzględnieniem historycznej funkcji i wartości tego zabytku, jak również możliwości jego dostosowania dla osób ze szczególnymi potrzebami, o których mowa w ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami (Dz. U. z 2022 r. poz. 2240 oraz z 2024 r. poz. 731 i 1081);
- 2) uzgodnionego z wojewódzkim konserwatorem zabytków programu prac konserwatorskich przy zabytku nieruchomym, określającego zakres i sposób ich prowadzenia oraz wskazującego niezbędne do zastosowania materiały i technologie;
- 3) uzgodnionego z wojewódzkim konserwatorem zabytków programu zagospodarowania zabytku nieruchomego wraz z otoczeniem oraz dalszego korzystania z tego zabytku, z uwzględnieniem wyeksponowania jego wartości.

2. W celu spełnienia wymagań, o których mowa w ust. 1, wojewódzki konserwator zabytków jest obowiązany nieodpłatnie udostępnić do wglądu właścicielowi lub posiadaczowi zabytku nieruchomego posiadaną przez siebie dokumentację tego zabytku oraz umożliwić dokonywanie niezbędnych odpisów z tej dokumentacji.

**Art. 27**

Na wniosek właściciela lub posiadacza zabytku wojewódzki konserwator zabytków przedstawia, w formie pisemnej, zalecenia konserwatorskie, określające sposób korzystania z zabytku, jego zabezpieczenia i wykonania prac konserwatorskich, a także zakres dopuszczalnych zmian, które mogą być wprowadzone w tym zabytku.

**Art. 28**

1. Niezależnie od obowiązków wynikających z opieki nad zabytkami, określonych w art. 5, właściciel lub posiadacz zabytku wpisanego do rejestru lub zabytku znajdującego się w wojewódzkiej ewidencji zabytków zawiadamia wojewódzkiego konserwatora zabytków o:

- 1) uszkodzeniu, zniszczeniu, zaginięciu lub kradzieży zabytku, nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia wiadomości o wystąpieniu zdarzenia;
- 2) zagrożeniu dla zabytku, nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia wiadomości o wystąpieniu zagrożenia;

4) zmianach dotyczących stanu prawnego zabytku, nie później niż w terminie miesiąca od dnia ich wystąpienia lub powzięcia o nich wiadomości.

**Art. 30**

1. Właściciel lub posiadacz zabytku nieruchomego bądź nieruchomości o cechach zabytku jest obowiązany udostępnić ten zabytek bądź nieruchomość wykonawcy badań w celu ich przeprowadzenia.

2. W przypadku odmowy udostępnienia zabytku nieruchomego bądź nieruchomości, o których mowa w ust. 1, wojewódzki konserwator zabytków może wydać decyzję nakazującą właścicielowi lub posiadaczowi udostępnienie tego zabytku bądź nieruchomości, na czas niezbędny do przeprowadzenia badań, jednak nie dłuższy niż 3 miesiące od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

3. Za szkody wyrządzone w związku z badaniami, o których mowa w ust. 1 lub 2, przysługuje odszkodowanie na zasadach określonych w Kodeksie cywilnym.

**Art. 36**

1. Pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków wymaga:

- 1) prowadzenie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru, w tym prac polegających na usunięciu drzewa lub krzewu z nieruchomości lub jej części będącej wpisanym do rejestru parkiem, ogrodem lub inną formą zaprojektowanej zieleni;
  - 2) wykonywanie robót budowlanych w otoczeniu zabytku;
  - 3) prowadzenie badań konserwatorskich zabytku wpisanego do rejestru;
  - 4) prowadzenie badań architektonicznych zabytku wpisanego do rejestru;
  - 5) prowadzenie badań archeologicznych;
  - 6) przemieszczanie zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru;
  - 8) dokonywanie podziału zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru;
  - 9) zmiana przeznaczenia zabytku wpisanego do rejestru lub sposobu korzystania z tego zabytku;
  - 10) umieszczanie na zabytku wpisanym do rejestru: urządzeń technicznych, tablic reklamowych lub urządzeń reklamowych w rozumieniu art. 2 pkt 16b i 16c ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2024, poz. 1130 t.j.) oraz napisów, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 1;
  - 11) podejmowanie innych działań, które mogłyby prowadzić do naruszenia substancji lub zmiany wyglądu zabytku wpisanego do rejestru, z wyłączeniem działań polegających na usuwaniu drzew lub krzewów z terenu nieruchomości lub jej części niebędącej wpisanym do rejestru parkiem, ogrodem albo inną formą zaprojektowanej zieleni;
3. Pozwolenia, o których mowa w ust. 1 i 1a, mogą określać warunki, które zapobiegają uszkodzeniu lub zniszczeniu zabytku.
4. Wojewódzki konserwator zabytków może uzależnić wydanie pozwolenia na podejmowanie działań, o których mowa w ust. 1 pkt 6, 9 i 11, od przeprowadzenia, na koszt wnioskodawcy, niezbędnych badań konserwatorskich, architektonicznych lub archeologicznych. Egzemplarz

dokumentacji badań jest przekazywany nieodpłatnie wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków.

**Art. 49**

1. Wojewódzki konserwator zabytków może wydać decyzję nakazującą osobie fizycznej lub jednostce organizacyjnej posiadającej tytuł prawny do korzystania z zabytku wpisanego do rejestru, wynikający z prawa własności, użytkowania wieczystego, trwałego zarządu albo ograniczonego prawa rzeczowego lub stosunku zobowiązaniowego, przeprowadzenie, w terminie określonym w tej decyzji, prac konserwatorskich lub robót budowlanych przy tym zabytku, jeżeli ich wykonanie jest niezbędne ze względu na zagrożenie zniszczeniem lub istotnym uszkodzeniem tego zabytku.

**Art. 50**

3. W przypadku wystąpienia zagrożenia dla zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru, polegającego na możliwości jego zniszczenia lub uszkodzenia, starosta, na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków, może wydać decyzję o zabezpieczeniu tego zabytku w formie ustanowienia czasowego zajęcia do czasu usunięcia zagrożenia. Przepisy o gospodarce nieruchomościami stosuje się odpowiednio.

4. Jeżeli nie jest możliwe usunięcie zagrożenia, o którym mowa w ust. 1 lub 3:

- 2) zabytek nieruchomy może być na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków wywłaszczony przez starostę na rzecz Skarbu Państwa lub gminy właściwej ze względu na miejsce położenia tego zabytku, w trybie i na zasadach przewidzianych w przepisach o gospodarce nieruchomościami.

**Art. 73**

Osoba fizyczna, jednostka samorządu terytorialnego lub inna jednostka organizacyjna, będąca właścicielem lub posiadaczem zabytku wpisanego do rejestru albo posiadającą taki zabytek w trwałym zarządzie albo będąca właścicielem lub posiadaczem zabytku wpisanego na Listę Skarbów Dziedzictwa, może ubiegać się o udzielenie dotacji celowej z budżetu państwa na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru albo prac konserwatorskich lub restauratorskich przy zabytku wpisanym na Listę Skarbów Dziedzictwa.

**Art. 107a**

1. Właściciel lub posiadacz zabytku wpisanego na Listę Skarbów Dziedzictwa albo wpisanego do rejestru lub innego zabytku znajdującego się w wojewódzkiej ewidencji zabytków, który nie powiadomił odpowiednio ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego albo wojewódzkiego konserwatora zabytków o:

- 1) uszkodzeniu, zniszczeniu, zaginięciu lub kradzieży zabytku, nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia wiadomości o wystąpieniu zdarzenia,
  - 2) zagrożeniu dla zabytku, nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia wiadomości o wystąpieniu zagrożenia,
  - 4) zmianach dotyczących stanu prawnego zabytku, nie później niż w terminie miesiąca od dnia ich wystąpienia lub powzięcia o nich wiadomości - podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 do 2000 zł.
2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada w drodze decyzji organ ochrony zabytków, którego właściciel lub posiadacz obowiązany był powiadomić.

**Art. 107c**

1. Osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna, która uniemożliwiła lub utrudnia dostęp do zabytku organowi ochrony zabytków, wykonującemu uprawnienia wynikające z ustawy, podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 do 2000 zł.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada w drodze decyzji organ ochrony zabytków, któremu uniemożliwiono lub utrudniono dostęp do zabytku.

**Art. 107d**

1. Kto bez pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków podejmuje działania, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1-5, podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 do 500 000 zł.

2. Kto podejmuje działania, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1-5, niezgodnie z zakresem lub warunkami określonymi w pozwoleniu wojewódzkiego konserwatora zabytków, podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 do 500 000 zł.

5. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1-4, nakłada w drodze decyzji organ ochrony zabytków, który wydał pozwolenie bądź był właściwy do wydania pozwolenia.

**Art. 108**

1. Kto niszczy lub uszkadza zabytek, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

2. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 działa nieumyślnie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

3. W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1 polegające na zniszczeniu zabytku sąd orzeka na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Zabytków nawiązkę w wysokości do wartości zniszczonego zabytku.

4. W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1 polegające na uszkodzeniu zabytku sąd orzeka obowiązek przywrócenia stanu poprzedniego, a jeśli obowiązek taki nie byłby wykonalny - nawiązkę na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Zabytków w wysokości do wartości uszkodzenia zabytku.

5. W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 2 sąd może orzec na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Zabytków nawiązkę w wysokości od trzykrotnego do trzydziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia.

**Art. 110**

1. Kto będąc właścicielem lub posiadaczem zabytku nie zabezpieczył go w należyty sposób przed uszkodzeniem, zniszczeniem, zaginięciem lub kradzieżą, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

2. W razie popełnienia wykroczenia określonego w ust. 1 można orzec nawiązkę do wysokości dwudziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia na wskazany cel społeczny związany z opieką nad zabytkami.

**Art. 118**

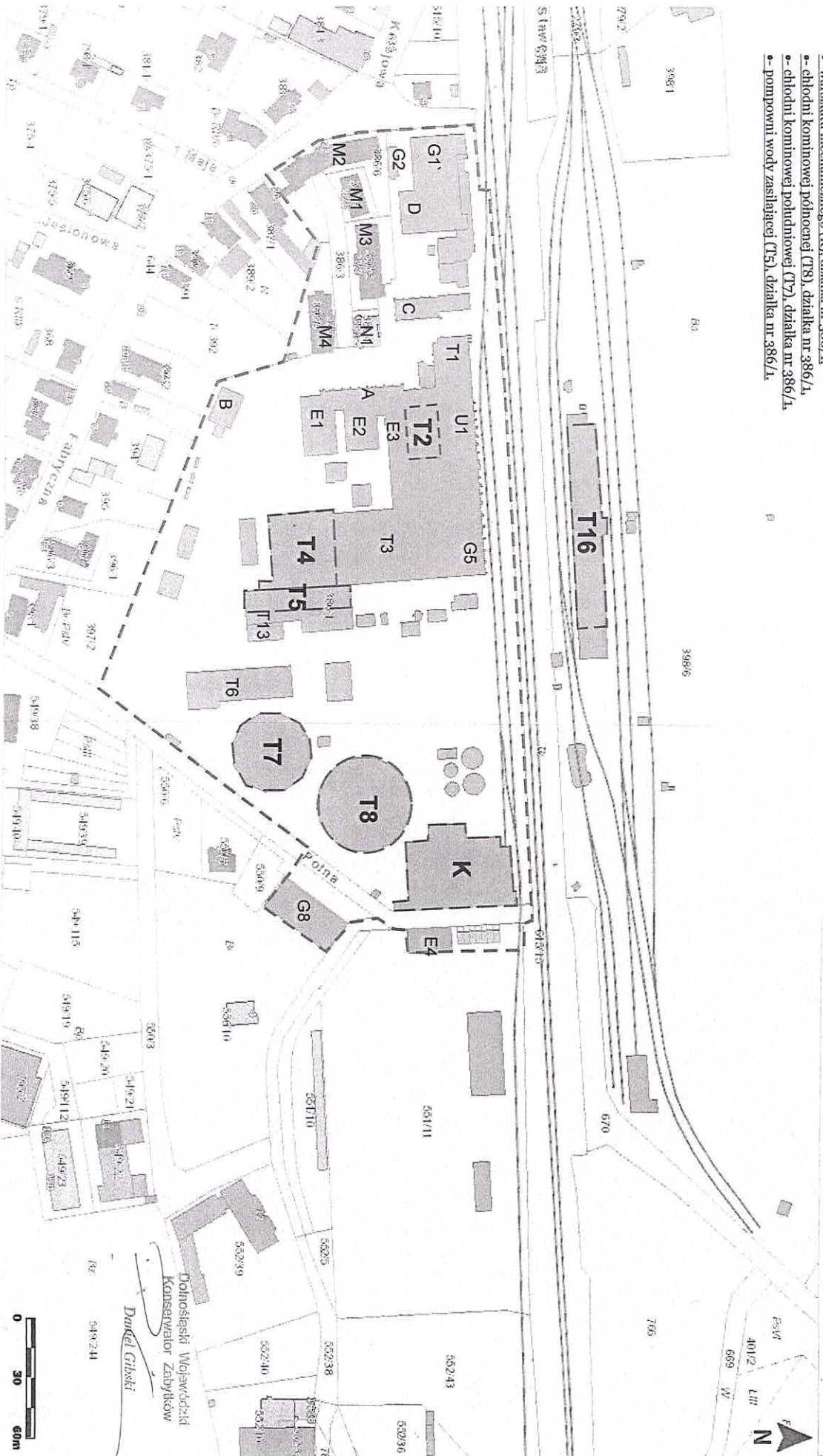
1. Kto bez pozwolenia umieszcza na zabytku wpisanym do rejestru: urządzenie techniczne, tablicę reklamową lub urządzenie reklamowe w rozumieniu art. 2 pkt 16b i 16c ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, lub napis, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny.

## Załącznik nr 2

Stanowi integralną część decyzji z dnia 19 stycznia 2026 roku. W skład załącznika wchodzi mapa ewidencyjna w skali 1:2000 z zaznaczoną granicą wpisu do rejestru zabytków nieruchomości województwa dolnośląskiego:

• historycznego zespołu budowlanego elektrociepłowni „Czechnica” wraz z osiedlem przyzakładowym, położonych w Siechnicach, pow. wrocławski, na działkach: 615/15, 551/11, 386/1, 386/6, 386/7, 386/8, 386/4, 386/9, 550/4, 386/3, a także budynków:

- maszynowni T2, działka nr 386/1,
- maszynowni T4, działka nr 386/1,
- centralnej mechanicznej (K), działka nr 398/6,
- warsztatu mechanicznego (T16), działka nr 386/6,
- chłodni kominowej północnej (T8), działka nr 386/1,
- chłodni kominowej południowej (T7), działka nr 386/1,
- pompowni wody zasilającej (T5), działka nr 386/1.



### Załącznik nr 3

#### **Klauzula Informacyjna o przetwarzaniu danych osobowych**

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. (dalej RODO) informujemy, że:

Administratorem danych osobowych jest Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków z siedzibą we Wrocławiu (50-243) przy ul. Łokietka 11, z którym można nawiązać kontakt:

- A. osobiście, poprzez umówienie wizyty;
- B. telefonicznie pod nr 71 343 65 01
- C. mailowo: [dwkz@dwkz.pl](mailto:dwkz@dwkz.pl)

D. korespondencyjnie: Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków, ul. Łokietka 11, 50-243 Wrocław.

W sprawach związanych z danymi osobowymi można kontaktować się z inspektorem ochrony danych w Wojewódzkim Urzędzie Ochrony Zabytków we Wrocławiu:

Inspektor: Mateusz Adamczyk  
Adres e-mail: [iod@dwkz.pl](mailto:iod@dwkz.pl)

lub w siedzibie urzędu: Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków we Wrocławiu, ul. Łokietka 11, 50-243 Wrocław.

Administrator gromadzi dane osobowe w celu realizacji zadań wynikających z obowiązującego prawa, w szczególności ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami na podstawie art. 6 ust. 1 lit a, c i e RODO w celu przeprowadzenia postępowania administracyjnego lub załatwienia innych spraw nie administracyjnych. W związku z powyższym dane gromadzone dane osobowe mogą być przekazywane:

A. podmiotom upoważnionym na podstawie obowiązujących przepisów prawa (np. Sądy, prokuratura, jednostki policji etc.);

B. podmioty, które przetwarzają dane na podstawie zawartej przez Administratora umowy o przetwarzanie danych osobowych (np. kancelarie adwokackie reprezentujące Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, firmy informatyczne sprawujące nadzór nad siecią informatyczną, w której zapisane są gromadzone dane etc.)

Podanie danych osobowych jest dobrowolne, jednakże niepodanie danych niezbędnych do przeprowadzenia postępowania administracyjnego, m.in. takich jak imię, nazwisko, adres do korespondencji, w szczególnych sytuacjach nr PESEL może spowodować odmowę wszczęcia postępowania, wskutek braku możliwości ustalenia i identyfikacji strony postępowania administracyjnego w rozumieniu art. 28 kodeksu postępowania administracyjnego. Powyższe nie dotyczy, jeżeli przepis obowiązującego prawa nakłada na stronę obowiązek wskazania określonych w danym przepisie prawnym danych identyfikujących tę osobę.

Zbrane dane nie będą przekazywane do Państw trzecich.

Dane osobowe będą przetwarzane przez okres niezbędny do realizacji wskazanego w pkt 3 celu przetwarzania, w tym również obowiązku archiwizacyjnego wynikającego z odrębnych ustaw i innych przepisów prawa w tym przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz.U. 2018 r. poz. 217 ze zm.).

Każdy, kogo dane osobowe są przetwarzane przez Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, ma prawo do:

A. dostępu do treści zgromadzonych danych;

B. sprostowania danych;

D. ograniczenia przetwarzania danych;

E. przenoszenia danych;

F. wniesienia sprzeciwu wobec przetwarzania danych;

G. prawo do usunięcia danych osobowych, w sytuacji, gdy przetwarzanie danych nie następuje w celu wywiązania się z obowiązku wynikającego z przepisu prawa lub w ramach sprawowania władzy publicznej;

Zgromadzone dane osobowe nie będą poddawane zautomatyzowanemu podejmowaniu decyzji, w tym również profilowaniu.

Każdy, kto uważa, że jego dane są przetwarzane w sposób nieprawidłowy, ma prawo złożenia skargi do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa Tel. 606-950-000